

Waar geen woorden zijn...

Gedenken wij de slachtoffers van de vliegramp vlucht MH17

VERBONDENINVERDRIET.NL #VERBONDEN

Ik ken je niet en toch denk ik aan je...

Gisteren was je er nog.

Je was vriendin, opa, moeder, klasgenoot, de buurman,
een collega, die jongen aan de kassa,
dat leuke stel van verderop in de straat.

Gister nog zwaaiden naasten je uit op het vliegveld.

Je was een vakantieganger op weg naar zon, zee en strand,
een uitwisselingsstudent op weg naar familie,
een professor op weg naar een conferentie.

Vandaag ben je een slachtoffer.

Een slachtoffer van een strijd waar je
helemaal niets mee te maken had.

Slachtoffer van geweld dat even zinloos is
als dweilen met de kraan open.

Ik ken je niet en toch ben je constant in mijn gedachten. Vakantie vieren voelt
ineens egoïstisch...

wanneer ik denk aan het verdriet van de mensen
die je gister nog uitgezwaaid hebben.

De mensen die hoopten op een veilige terugkeer.

Die nog steeds hopen dat ze straks
zullen ontwaken uit een nachtmerrie.

Ik blijf aan je denken.

Hoe je gisterochtend vol vrolijke verwachtingen in het vliegtuig stapte
naar je exotische bestemming.

Het beeld van een reisgids

tussen de brokstukken getuigt van de plannen die je had.

De wereld zien, een prachtig land ontdekken.

Ik sluit mijn ogen en ga in gedachten met je mee.
Langs de douane, door de bagagecheck en
richting de gate en op zoek naar je zitplaats in het voertuig.

Verder durf ik niet.

Mijn hoofd kan het niet aan te bedenken
wat je moet hebben gedacht toen het vliegtuig...
dat je naar je bestemming zou moeten brengen
ineens naar beneden tuimelde.

Ik hoop niets, maar vrees het ergste.

Ik ken je niet.

Ook voor mij ben je
een naamloos slachtoffer van zinloos geweld.
Toch voelt mijn hart zwaar.
Het voelt zwaar omdat ik weet dat ik me
met geen mogelijkheid kan voorstellen
hoe het zou zijn als je mijn geliefde was...
Mijn moeder, mijn opa, mijn vriendin of collega.

Ik ken je niet, maar toch ben je constant in mijn gedachten.
Jij, je naasten en alle mensen die om je rouwen.

Mijn hart en gedachten zijn bij de mensen
die je moeten missen en bij hen die
op de één of andere manier iemand
steun moeten kunnen verlenen....
Gewoon omdat je net zo goed
mijn naaste had kunnen zijn....

Voor jou en voor al die andere – veelal onbekende slachtoffers –
willen wij een kaars ontsteken en stil worden.

Nu het duister is gekomen,
ieder met zijn nacht alleen,
vouw ik sprakeloos mijn handen.
Hoe de zomerzon verdween
toen een vliegtuig vol met burgers,
ogenschijnlijk veilig hoog,
als een plotseling inferno
krijsend in een oorlog vloog....

God, bewaar de wereldleiders
voor hun politieke spel.
Elk conflict kent vele daders!
Mensenlevens niet in tel.

God, sta bij wie deze uren
rouwend om geliefden leeft,
wie met machteloze tranen
geen hoop, maar leed in handen heeft.

God, omgeef ons met Uw Liefde,
nu het zindert van de haat.
Vast geloof ik, dat U niemand
uit Uw Handen vallen laat.
(Tekst: Hanneke ter Maat)

Gedicht MH 17 van de Dichter des Vaderlands

Twintig keer naar het journaal gekeken
en het is nog steeds waar:
zomaar in het web gevlogen van de oorlog van anderen.

Bestaat er in het Russisch ook een woord voor schuld,
woord voor genade,
noem het woord datmacht niet duldt:

voor zulke pijn heb je niet eens een woord.
Twintig keer naar het journaal gekeken
en het is nog steeds moord.

Je zoekt de weefsels van dit abruptverhaal.
Je vindt het woord, who cares of het bestaat of niet.

Wereldverdriet.

Anne Vegter
Dichter des Vaderlands

Rouw

Jouw droefheid, rouw zal een lange weg zijn.

Maar ik wil graag nu en dan een paar stappen met je mee gaan,
omdat jouw weg bijzonder onbegaanbaar voor je ligt.

Ik kan jouw eenzaamheid niet van je wegnemen. Maar je moet weten
dat ik jou in je droefheid nabij ben, zover als dat een mens kan.

Tot je weer licht ziet en je dag een nieuwe betekenis gevonden heeft.

Tijdens een wandeling stond ik voor een boom.

waar een Christusfiguur ingegroeid was.

Honderd jaar geleden en misschien nog meer
had iemand een kruis aan de stam bevestigd.

Nu groeit die boom en omsluit het Beeld.

Ongemerkt groeit de boom er omheen.

Die open ruimte zal op een dag helemaal dichtgegroeid zijn

en op het eind is de boom weer als voorheen.

Maar Christus is in hem.

Ik denk aan jou, als ik naar dat beeld kijk.

Onze liefde groeit, als zij weggegaan zijn, in ons
binnenste.

Het wordt een deel van ons.

Zij geven ons hun liefde en kracht, en op het eind
bewaren wij hen onzichtbaar in ons.

Dat geldt ook voor Christus.

Wij ontvangen Zijn Leven, terwijl Hij in ons binnenste groeit
en op het eind zijn wij een deel van Hem.

Op het einde is Hij in ons, en voltooid ons tot het beeld waartoe wij geschapen
zijn.

De Nederlandse Bisschoppenconferentie heeft met grote ontsteltenis kennisgenomen van het bericht over de vliegramp in Oekraïne die op 17 juli jl. heeft plaatsgevonden, waarbij ook een groot aantal landgenoten is omgekomen. Het medeleven van de bisschoppen gaat eerst en vooral uit naar de familieleden en vrienden van de slachtoffers die door deze ramp zijn getroffen.

“Wij roepen alle gelovigen op om alles te doen wat mogelijk is om de nabestaanden op te vangen en te ondersteunen. En wij roepen alle gelovigen op om in de vieringen op komende zondag de slachtoffers in de barmhartigheid van God aan te bevelen en te bidden om kracht en moed voor de nabestaanden,” aldus de voorzitter van de Bisschoppenconferentie, kardinaal Eijk.

Paus bidt voor slachtoffers crash MH17 en nabestaanden

“De Heilige vader heeft met ontzetting kennisgenomen van de ramp met het vliegtuig van Malaysia Airlines in oostelijk Oekraïne, een regio getekend door grote spanningen. De Paus bidt voor de talrijke slachtoffers van het voorval en voor hun verwanten. Hij hernieuwt zijn oprechte oproep tot alle partijen in het conflict om vrede te sluiten en door middel van dialoog naar oplossingen te zoeken, zodat verder verlies van onschuldig menselijk leven vermeden kan worden.”

